

въ него, и разбра, че до края на живота си не ще се отърве отъ тоя день.

Въ това време докторътъ рѣжеше части отъ стомаха и червата, разглеждаше ги, миришеше, все така сериозенъ и сърдитъ. После отвори единъ бурканъ, който бѣ донесълъ съ себе си, и сложи тамъ парчетата, за да ги изследва въ града. Следователтъ, приведенъ на столчето, пишеше.

Младиятъ човѣкъ не можеше да изтърпи повече. Той направи две-три крачки, видѣ разтворена врата на кжщата и реши да влѣзе вжтре, докато се съвземе. Отъ прагътъ още го лѣхна хладенъ полумракъ и влага. Една мършава котка хукна изплашена и се скри въ другата стаичка, отзадъ. Той спрѣ средъ широката одая съ нечистъ прѣстенъ подъ и огледа наоколо. Таванътъ, неизмазанъ, съ греди, по които висѣха торби, юлари и вжжета, бѣше оплетенъ съ паяджини. Насреща, единъ угасналъ оджакъ, съ неизмита паница, и две-три желѣзни лѣжици до пепельта. Надникна въ малката стаичка — тамъ бѣха струпани стари козени черги, сѣчива, едно руно черна вълна. До вратата бѣше сло-